

183

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 10 lipca 1963 r.

w sprawie szczegółowego trybu postępowania przy przejmowaniu zabytków ruchomych na własność Państwa.

Na podstawie art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. Decyzję o przejęciu zabytku ruchomego na własność Państwa wydaje wojewódzki konserwator zabytków (konserwator zabytków miasta wyłączonego z województwa), właściwy ze względu na miejsce, w którym znajduje się zabytek.

§ 2. 1. Przed wszczęciem postępowania o przejęcie zabytku na własność Państwa konserwator powinien zaproponować właścicielowi zabytku zawarcie umowy kupna-sprzedaży za cenę ustaloną przez komisję odszkodowawczą.

2. Umowa kupna-sprzedaży powinna być zawarta na piśmie.

3. Jeżeli umowa kupna-sprzedaży nie dojdzie do skutku w ciągu jednego miesiąca od daty doręczenia właścicielowi oferty konserwatora, konserwator wszczyna postępowanie o przejęcie zabytku na własność Państwa.

§ 3. Równocześnie z wszczęciem postępowania lub w toku postępowania konserwator może wydać decyzję o zabezpieczeniu zabytku przez dokonanie zajęcia lub oddanie go pod dozór.

§ 4. 1. Wysokość odszkodowania za zabytek ustala komisja odszkodowawcza po wysłuchaniu właściciela zabytku.

2. Komisję odszkodowawczą powołuje kierownik wydziału kultury prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w składzie:

- 1) konserwator jako przewodniczący oraz
- 2) jako członkowie — dwaj rzeczoznawcy.

§ 5. 1. Konserwator wydaje decyzję o przejęciu zabytku na własność Państwa po przeprowadzeniu rozprawy.

2. Decyzja o przejęciu zabytku na własność Państwa powinna oprócz danych wymienionych w art. 99 Kodeksu postępowania administracyjnego zawierać kwotę odszkodowania ustaloną przez komisję odszkodowawczą oraz sposób zapłaty.

§ 6. 1. Odszkodowanie za zabytek przejęty na własność Państwa wypłaca się do wysokości 50.000 zł w ciągu trzech miesięcy, nadwyżkę ponad 50.000 zł — w ciągu roku od daty uprawomocnienia się decyzji o przejęciu.

2. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, wypłaca się ze środków budżetowych przeznaczonych na zakup muzealiów.

§ 7. 1. Od decyzji o przejęciu zabytku przez Państwo i ustaleniu wysokości odszkodowania przysługuje odwołanie do Komisji Odwoławczej przy Ministrze Kultury i Sztuki.

2. Komisję Odwoławczą powołuje Minister Kultury i Sztuki w składzie: przewodniczący Komisji, jego zastępca oraz 6 członków.

§ 8. 1. Komisja Odwoławcza orzeka w zespole składającym się z przewodniczącego lub jego zastępcy oraz co najmniej dwóch członków wyznaczonych przez przewodniczącego.

2. Posiedzenia Komisji Odwoławczej są jawne.

3. O terminie posiedzenia Komisji Odwoławczej zainteresowane strony powinny być zawiadamiane na piśmie przynajmniej na 7 dni przed terminem.

4. W razie potrzeby Komisja Odwoławcza może przeprowadzić postępowanie wyjaśniające, jak również zasięgać opinii biegłych.

5. Z posiedzeń Komisji Odwoławczej sporządza się protokół.

§ 9. 1. Orzeczenia Komisji Odwoławczej zapadają większością głosów; w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

2. Orzeczenie podpisują przewodniczący i członkowie zespołu orzekającego.

3. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem na piśmie doręcza się stronom.

§ 10. 1. Obsługa biurowa Komisji Odwoławczej należy do Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków Ministerstwa Kultury i Sztuki.

2. Za udział w posiedzeniu Komisji Odwoławczej, odbytym poza godzinami służbowymi, przysługuje wynagrodzenie w wysokości 57 zł dla przewodniczącego zespołu orzekającego oraz po 38 zł dla członków komisji i sekretarza.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *T. Galiński*

184

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 27 czerwca 1963 r.

w sprawie zmiany listy rzemiosł.

Na podstawie art. 142 ust. 2 prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Listę rzemiosł objętą art. 142 Prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami) zmienia się i ustala jej brzmienie, jak następuje:

1. Rzemiosła metalowe

101. blacharstwo,
102. brazownictwo,
103. elektromechanika,
104. galwanizatorstwo,
105. grawerstwo,
106. kollarstwo,

107. kowalstwo,
108. kowalstwo zdobnicze,
109. mechanika maszyn,
110. mechanika maszyn biurowych,
111. mechanika precyzyjna,
112. mechanika pojazdowa,
113. odlewnictwo,
114. optyka,
115. rusznikarstwo,
116. ślusarstwo,
117. tele- i radiomechanika,
118. wyrób i naprawa wag,
119. zegarmistrzostwo,
120. złotnictwo.

2. Rzemiosła mineralne

201. betoniarstwo,
202. ceramika szlachetna,
203. garncarstwo,
204. kamieniarstwo,
205. szklarstwo,
206. wyrób szkieł laboratoryjnych i ozdobnych.

3. Rzemiosła drzewne

301. bednarstwo,
302. kołodziejstwo,
303. koszykarstwo,
304. modelarstwo,
305. pozłótnictwo,
306. rzeźbiarstwo w drewnie,
307. stolarstwo,
308. szkutnictwo,
309. lapicerstwo,
310. tokarstwo w drewnie.

4. Rzemiosła skórzane

401. cholewkarstwo,
402. garbarstwo skór bez włosa,
403. kaletnictwo,
404. kuśnierstwo,
405. rękawicznictwo,
406. rymarstwo,
407. szewstwo,
408. wyprawa skór futerkowych.

5. Rzemiosła odzieżowe i włókiennicze

501. bielizniarstwo,
502. czapnictwo,
503. dziewiarstwo,
504. gorseciarstwo,
505. hafciarstwo,
506. krawiectwo damskie,
507. krawiectwo męskie,
508. modniarstwo,
509. powroźnictwo,
510. tkactwo artystyczne.

6. Rzemiosła spożywcze

601. cukiernictwo,
602. kuchmistrzostwo,
603. piekarstwo,
604. wędliniarstwo.

7. Pozostałe rzemiosła przemysłowe

701. lutnictwo,
702. organmistrzostwo,
703. wyrób i naprawa instrumentów dętych,
704. wyrób i naprawa instrumentów klawiszowych,
705. wyrób i naprawa instrumentów perkusyjnych,
706. introligatorstwo,
707. ortopedyka,
708. parasolnictwo,
709. sitarstwo,
710. szewstwo ortopedyczne,
711. szczotkarstwo,
712. wulkanizatorstwo,
713. wyrób drobnych przedmiotów użytku osobistego i domowego oraz zabawek,
714. wyrób szyldów.

8. Rzemiosła budowlane

801. brukarstwo,
802. ciesielstwo,
803. dekarstwo,
804. instalatorstwo sanitarne i ogrzewania,
805. instalatorstwo elektryczne,
806. kominiarstwo,
807. lakiernictwo,
808. malarstwo,
809. murarstwo,
810. studniarstwo,
811. sztukatorstwo,
812. witrażownictwo,
813. zdunstwo.

9. Rzemiosła różne

901. chemiczne czyszczenie i farbowanie,
902. fotografowanie,
903. fryzjerstwo.

§ 2. 1. Organ administracji do spraw przemysłu na wniosek ubiegającego się o kartę rzemieślniczą lub zezwolenie może zakres przedmiotowy danego rzemiosła ograniczyć do określonych czynności wchodzących w zakres tego rzemiosła. W tym przypadku karta rzemieślnicza lub zezwolenie powinny wymieniać nazwę rzemiosła zgodnie z § 1 oraz czynności, do których wykonywania uprawnia karta rzemieślnicza lub zezwolenie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli przepisy szczególne wprowadzają ograniczenia przedmiotowe przy wykonywaniu poszczególnych rzemiosł.

§ 3. 1. Osoby, które zgodnie z dotychczas obowiązującą listą rzemiosł uzyskały kartę rzemieślniczą lub zezwolenie na prowadzenie rzemiosła nie wymienionego w § 1, ale mieszczącego się w zakresie rzemiosł wymienionych w tym przepisie, obowiązane są w terminie do dnia 31 grudnia 1963 r. wystąpić do właściwego organu administracji przemysłowej z wnioskiem o dokonanie zmian w karcie rzemieślniczej lub zezwoleniu.

2. Organ do spraw administracji przemysłowej dokona odpowiednich zmian w karcie rzemieślniczej lub zezwoleniu z zastosowaniem w miarę potrzeby przepisu § 2.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu Drobno i Rzemiosła z dnia 28 lutego 1957 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł (Dz. U. Nr 33, poz. 145).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem 1 miesiąca od daty ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

W. Lechowicz